

mavostí. Počasie nám prialo a deň to bol ako stvorený na prechádzky po pamiatkach. Ani neviem ako a deň ubehol ako voda. Završili sme ho fantastickou a obrovskou večerou v reštaurácii neďaleko námestia. Veľmi ťažko sa nám so všetkými lúčilo, ale sľúbili sme si, že sa stretneme na poslednom stretnutí v máji u nás na Slovensku. Rozlúčka bola veľmi smutná a veľmi dlhá, ale aj napriek tomu sme sa rozišli do našich domov. V deň odchodu som mala slzy na krajíčku, pretože sme sa so Sue zblížili natoľko, že sme sa pokladali za sestry. Sprevádzala nás počas celej cesty na letisko, kde sme sa nakoniec rozlúčili. Po nastúpení do lietadla som o všetkom premýšľala a zdalo sa mi akoby to bol len sen, no všetko to bola skutočnosť. Počas letu som zaspala a snívala, čo všetko čo sa v Lisabone za ten krátky týždeň stalo. Let späť bol príjemný a bez turbulencií. Po pristátí sme sa znova vydali na 4,5 hodinovú cestu autom do vzdialeného Popradu. Netrvalo to dlho a znova som mala konečne ten pocit. Pocit domova, ktorý ma hrial pri srdci, že som konečne znova so svojou rodinou. Aj keď istej časti môjho JA stále chýba Portugalsko, Lisabon, všetci, čo boli v projekte, no najmä mi chýba moja mladšia sestrička Sue.

KIKA

